

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

Ο ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

Ο Νίκος Καζαντζάκης ήταν ένας άνθρωπος που έζησε με ένταση και πάθος. Αναμετρήθηκε με όλα τα μεγάλα προβλήματα και αντιμετώπιζε πάντα με βαθύ εσωτερικό διάλογο όλες τις αλλαγές του καιρού του: αλλαγές σε πολιτικό, κοινωνικό, εθνικό και τελικά ατομικό επίπεδο. Μέσα σε αυτή τη δίνη μελέτησε τα πολιτικά και φιλοσοφικά ζητήματα της εποχής του προσπαθώντας να δώσει μια ερμηνεία στη μεταβολή που έβλεπε να συντελείται μπροστά του. Και δεν περιορίστηκε στην Ελλάδα, αντίθετα αναζήτησε τις απαντήσεις παντού στον κόσμο, γεγονός που δεν καθόρισε απλώς μια κοσμοθεωρία, μια αντίληψη και μια διαδρομή, μα προσέδωσε στη γραφή του παγκόσμια διάσταση. Ήταν ένας τεράστιος συγγραφέας, που αμφιταλαντευόταν μεταξύ νόησης και ενστίκτου. Στα έργα του ξεχωρίζουν δίπολα, όπως ελευθερία-θάνατος, ύλη-πνεύμα, τα οποία έχουν πολυεπίπεδες προεκτάσεις.

Η πένα του Καζαντζάκη έχει τη συγκλονιστική ιδιότητα που χαρακτηρίζει όλους τους μεγάλους συγγραφείς, δημιουργεί έναν δικό της κόσμο, που δεν μένει στα στενά όρια της εκάστοτε ιστορίας αλλά απλώνεται πέρα από τα συμφραζόμενα, παραμένοντας έτσι πάντα επίκαιρος. Πρόκειται φυσικά για τη μαγεία της ανάγνωσης: όλοι εμείς οι αναγνώστες παίρνουμε αυτές τις μεγάλες αφηγήσεις και στην ουσία τις ξαναγράφουμε με σύγχρονους όρους, αφού μέσα από τα ζωτικά ερωτήματα για την ύπαρξη και τον κόσμο

ανακαλύπτουμε τον εαυτό μας. Αυτή λοιπόν είναι η διπλή αποστολή ενός εκδοτικού οίκου που έχει την τιμή να εκπροσωπεί έναν συγγραφέα τέτοιου μεγέθους: να προσφέρει στους νέους αναγνώστες την ευκαιρία να έρθουν αντιμέτωποι με διαχρονικές ανησυχίες μέσα από τον κόσμο του Καζαντζάκη, αλλά και να αναδείξει μια γραφή που αναμετρήθηκε με όλες τις μεγάλες αγωνίες και τα ερωτήματα της ύπαρξης. Ανθρωπος, Θεός, ζωή, θάνατος – είναι όλα εκεί. Η ανθρωπιά από την οποία διαπνέονται τα λογοτεχνικά του έργα και η ικανότητά του στην αφήγηση, η απαράμιλλη του γλώσσα, έχουν σαν αποτέλεσμα όλα του τα κείμενα να διαβάζονται πραγματικά απνευστί. Δημιουργούν εικόνες και συναισθήματα που αδυνατεί κανείς να ξεχάσει. Έτσι λοιπόν τα βιβλία του στέκονται επάξια δίπλα σε έργα παγκόσμιας διάστασης, που μένουν πάντα επίκαιρα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο Καζαντζάκης παραμένει συγκλονιστικός μέχρι και σήμερα.

Ως εκδοτικός οίκος έχουμε πλέον το χρέος να φέρουμε τον σπουδαίο αυτόν συγγραφέα στον 21ο αιώνα. Πρόκειται για ένα δύσκολο έργο, καθώς ο κόσμος του Καζαντζάκη δεν αγαπά τις σταθερές – γι' αυτό άλλωστε επανεφευρίσκεται διαρκώς. Σε κάθε ανάγνωση μας προσφέρει κάτι καινούριο, σε κάθε ανάγνωση ανακαλύπτουμε ένα νέο περιεχόμενο. Με συναίσθηση της ευθύνης αυτής, επιθυμώντας να μη λείψει από κανέναν η δυνατότητα να γνωρίσει τα σπουδαία έργα του Καζαντζάκη, μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία της προετοιμασίας των νέων εκδόσεων, θα προχωρήσουμε σε επανέκδοση ορισμένων από τα έργα του, χρησιμοποιώντας ως βάση τις ήδη υπάρχουσες εκδόσεις.

Με τιμή αλλά και αίσθημα ευθύνης,
Εκδόσεις Διόπτρα

Κάθε σελίδα αυτής της επανέκδοσης αντιστοιχεί πλήρως στην αντίστοιχη σελίδα της πρώτης έκδοσης, το 1906. Στο άνω μέρος της κάθε σελίδας ανεγράφη επίσης η σελιδαρίθμηση που υπήρχε στην πρώτη έκδοση ενώ στο κάτω μέρος σημειώνονται οι αριθμοί της νέας κανονικής σελιδαρίθμησης αυτής της νέας, σχολιασμένης επανέκδοσης.

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΝΗ

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

ΑΘΗΝΑ

1906

Το εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης.

Ο Νίκος Καζαντζάκης φοιτητής στην Αθήνα. 1902.

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΜΗ

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ

ΑΘΗΝΑ

1906

Ο κύριος τίτλος της πρώτης έκδοσης.

Ω, θυμήσου!
Θυμήσου!
τη βραδυά μας
Πάντα!

I

2 του Μάη

Έχω πυρετό πάλι σήμερα. Ανατριχίλες διαβαίνουν από το κορμί μου όλο –κάτι τι σπαράσσει και τεντώνεται στον νου μου– σαν να λύεται απότομα ένα ελατήριο, σαν να ξετυλίσσεται μ' ορμή μια αμέρωτη σκέψη πίσω από το μέτωπό μου.

Το άρωμα του κορμιού της σκορπιέται ακόμα κι αργοπεθαίνει γύρω μου και μπαίνει μέσα και μέσα στη σάρκα μου και μεθά την ψυχή μου. Κάποιος με σπρώχνει να τρέξω και να την προφθάσω και να της πω να γυρίσει πάλι και να καθίσει απάνω στα γόνατά μου και να μου δώσει πάλι τα χείλη της.

Τα χείλη της τα κόκκινα μου φαίνονται σαν δυο μεγάλες σταλαγματιές αίμα κι όταν γέρνω απάνω των και τα φιλώ, ένας πόθος άγριος κι ενα ένστικτο πρωτογενούς εποχής ανθρωποφάγων κυλιούνται μέσ' στις φλέβες μου κι ανατριχιάζω όλος – θαρρώ πως πιπιλίζω ανθρωπίνη σάρκα που στάσσει αίμα.

3 του Μάη

Είμαι κάπως ησυχότερος σήμερα. Δεν θάλλθει απόψε. Την ποθώ και τη φοβούμαι. Είνε παράξενο τι αισθάνομαι γι' αυτή. Για το ευλύγιστο αυτό σώμα και τα μεγάλα μάτια και τα κόκκινα, τα αιματωμένα χείλη.

Ένα βράδυ εκάθισα λυπημένος σ' έναν κήπο έξω από την πόλη. Ένοιωθα πως κάποιον επερίμενεν η ψυχή μου. Έστρεψα το κεφάλι και την είδα. Γελαστή κι ώμορφη ερχόταν κάτω από τα δένδρα. Κάποιο χέρι μ' έσπρωξε. Ω, το θυμούμαι: κάποιο χέρι παντοδύναμο μ' έσπρωξε. Και της σίμωσα και της είπα τ' όνομά μου –όνομα γνωστό καλλιτέχνη– και την παρακάλεσα να μ' αφίσει να την ζωγραφίσω.

Την αγάπησα και μ' αγάπησε. Το αιώνιο, το μονότονο, το παναρμόνιο τραγούδι!

Και τώρα θέλω νάρχεται και να γέρνει απάνω μου το σώμα αυτό με τα μεγάλα μάτια και τα αιματωμένα χείλη και να γεμίζει το δωμάτιό μου με το μεθύσι και το φοβέρισμα της ευτυχίας. Νάρχεται και να παραλύνει τα νεύρα μου όλα, και να χλωμιάζει το κορμί μου με το εκνευριστικό και θανατηφόρο χάιδεμα των πόθων. Εκεί που με φιλεί, νοιώθω μέρες ολόκληρες πόνο –σαν καηματιά. Τρέχουν από τα χείλη της μέσα στα χείλη μου φαρμακερές γλυκάδες και παραλύουν τη σκέψη μου όλη και όλη μου τη σάρκα.

-†-

Όταν φεύγει και πιάνω να ζωγραφίσω, κάτι αλλόκοτες κι εξωτικές γραμμές ξεφεύγουν από το χέρι μου, κάποιες ακόλαστες ενώσεις λευκοτήτων και σκιών και παραληρήματα χρωμάτων. Θάλασσες απέραντες κι ασάλευτες, νέφαλα μ' αλλόκοτο σχήμα, που τρέχουνε στον ουρανό και κατεβαίνουν στον ορίζοντα και σκοτεινιάζουν παράξενους, μεγάλους ήλιους που βασιλεύουν...

5 του Μάη

Μέσα στην ψυχή μου επρόβαλες και τόξερα πως θάλθεις. Και Σε περίμενα. Σε περίμενα όπως η γη τον χειμώνα παγωμένη κι έρημη πονεί και περιμένει. Είσαι Συ η άνοιξη κι έρχεσαι και προχωρείς αγάλια, αγάλια, μέσα στην ψυχή μου. Στο διάβα Σου ανοίγονται κι ανθούν κι ευωδιάζουν οι σκέψεις μου. Κάτω από τα πόδια Σου φυτρώνει και χαμογελά το χρώμα της ελπίδας. Η αναπνοή Σου θερμή και παρηγορήτρα διαβαίνει απάνω από την ψυχή μου και ξυπνούν από τη νάρκη των ανέρωτων χειμώνων τα όνειρά μου και Σε βλέπουν χωρίς έκπληξη και Σου χαμογελούν. Τόξεραν πως θάλθεις. Κάποια πουλιά ανοίγουν μέσα μου τα μάτια των και ξετινάσσουν τα φτερά. Κι Εσύ χαμογελάς και προχωρείς αγάλια, αγάλια, βασίλισσα μέσα στην ψυχή μου.

Αγάλια, αγάλια, προχωρείς μέσα στην ψυχή μου με την περηφάνεια των ρόδων και τον ίμερο

-8-

των μεγάλων κισσών και τη σιωπηλήν επίκληση των ντροπαλών μενεξέδων. Κι ένα φιλί απέραντο ανατριχιάζει κι απλώνεται και τρέμει στο κορμί μου. Το νοιώθω – είσαι η Άνοιξη Εσύ, ω Εκλεχτή και ω Ευλογημένη, και είμαι εγώ η γη, η μεγάλη και ακόλαστη μητέρα – που ανοίγει τις λαγόνες της και περιμένει.

10 του Μάη

Έλα... κάποια νοσταλγία μυστική λυγίζει την ψυχή μου κι ένας πόθος λευκός φωλιάζει στα μεγάλα μάσμαρα και με σέρνει. Έλα μαζί μου. Θα ξαπλωθούμε κάτω από τη μαρμαρωμένη αρμονία, θα σμίξομε τα χέρια μας και θάναι κάτω μπροστά μας η πόλη η αμαρτωλή και πέρ' απάνω στα νερά θα βλέπομε πώς μαδιούνται οι μενεξέδες στο ηλιόγεμα.

Μαδιούνται οι μενεξέδες στο ηλιόγεμα και τα χρώματα γιορτάζουν εκεί κάτω. Ω Πολυαγαπημένη! λυγίζουν τα γόνατά μου από τον πόθο και στα χείλη μου γιορτάζουν τα φιλιά. Παντοδύναμη η χαρά της ζωής κυλιέται στα στήθη μου. Και την ψυχή μου κερνά η Αγάπη με το μυστικό κρασί των ανοίξεων και των παραληρημάτων.

Ω Πολυαγαπημένη, γιορτάζει η αγάπη μου απόψε κι από τον Κεραμεικό, κύτταξε, ανεβαίνει κι έρχεται η ιερά πομπή, φαιδρά και θορυβώδης – σαν κύμα που ανεβαίνει τραγουδώντας και φιλεί ερωτημένο τους ώμορφους βράχους.

Ω Αγαπημένη και ω Θεά, σήκω απάνω στα μάρμαρα και χαμογέλασε. Είνε τα μεγάλα Παναθήναια της αγάπης μου. Κ' είνε τα όνειρά μου ντυμένα στα γιορτάσιμα που εξεκίνησαν από το νεκροταφείο κι εδιάβηκαν το Δίπυλο, κι ανεβαίνουν σιγά, σιγά, τον Βράχο τον Ιερό. Κρατούν στα χέρια των ώμορφο και πολύτιμο και τεχνικά υφαμένο τον Πέπλο τον Ιερό. Μέρες και νύχτες έγερναν οι σκέψεις μου –εργαστίνες ερωτεμένες– απάνω του και τον κεντούσαν. Κάτω από τα μάγια του φεγγαριού τη νύχτα, μέσα στη φλογερήν αγάπη του ήλιου την ημέρα, έγερναν και τον κεντούσαν.

Ω Αγαπημένη και ω Θεά, σήκω απάνω στα μάρμαρα και χαμογέλασε. Η Νίκη κάθεται απάνω στο χέρι Σου. Το κορμί Σου είνε φίλντισι και λαμποκοπά μέσα στη νύχτα. Και κάτω στα πόδια Σου σωρεύεται ο μεγάλος όφις – ο υποχθόνιος Θεός που σκορπίζει τ' αγαθά από τα βάθη της γης. Οι στήλες ανορθώνονται περήφανες και ζωντανεύει η πάλλευκη άνθιση των μαρμάρων κι έρχονται πάλι στο διάζωμα όλοι οι Θεοί και κηρύσσεται πάλι απάνω στις μετόπες ο πόλεμος των Λαπιθών και των Κενταύρων.

Ω χαμογέλασε, ω Ζωή και ω Αγάπη, στο ορφανεμένο αέτωμα και θα γυρίσουν πάλιν οι μαρμαρένιες σκέψεις του Φειδία και η Παρθένα Θεά θα γεννάται πάνοπλη και θάναι γύρω οι Θεοί και θα χαμογελούν.

Ξανανειώνουν τα τρίγλυφα και τα διαζώματα

κι απλώνεται αποπάνω η στέγη και ξυπνούνε τα κοιμισμένα χρώματα κι έρχονται φαιδρά και πανώρηα τα ξενιτεμένα μας αγάλματα κι ανεβαίνουν τα βάθρα των με σιγαλές κινήσεις των πάλλευκων μεριών μέσα στις μαρμάρινες και τεχνικές γραμμές.

Ω Αγαπημένη και ω Θεά, σήκω απάνω στα μάρμαρα και υψώσου Ανέγγιχτη στο βάθος του σηκού και χαμογέλασε. Η πομπή ανεβαίνει τώρα τα μαρμάρια σκαλοπάτια κι έρχεται ν' απλωθή στα πόδια Σου και να Σε προσκυνήσει. Τα μαύρα μου προαισθήματα και οι έκφυλοι πόθοι κι οι αγέλαστες σκέψεις όλες σέρνονται δεμένες στον βωμό Σου για να θυσιασθούν. Καββαλάρηδες τρέχουνε στον ναό Σου οι πόθοι μου, ω Πολυαγαπημένη, κι οι επιθυμίες μου, αδάμαστες παρθένες, διαβαίνουν τα Προπύλαια –κανηφόροι– και Σου κρατούν λουλούδια κόκκινα και άγρια που τα μάζεψαν σωρούς από την ακόλαστη γονιμότητα της καρδιάς μου.

Συ είσαι η μόνη Θεά, Συ είσαι η Αλήθεια και η Νίκη! Στο μέτωπό Σου χαμογελά η Αθανασία κι ανάβει στα χείλη Σου η λαχτάρα της ζωής και κοκκινίζουν απάνω στα μάγουλά Σου όλα τ' απόκρυφα κι όλα τα ντροπαλά της αγάπης. Συ είσαι η Ευρυθμία, Συ η Αλήθεια και η Ζωή. Ανεβαίνει σαν κύμα κι απλώνεται κάτω από τον Παρθενώνα η πομπή η ιερά της αγάπης μου και γονατίζουν οι επιθυμίες μου και μαδούν σιωπηλές στα πόδια Σου όλα των τα λουλούδια.

Έλα, ω Λαχτάρα της ψυχής μου! κατέβα από τα μάγμαρα και δώσε μου τα χείλη Σου και δώσε μου το κορμί Σου. Οι ήμεροι των αιώνων χύνονται κάτω από τα κιονόκρανα και οι πόθοι των πεθαμένων γενεών πετιούνται από το χώμα. Μέσα στη νέκρα των λευκών μαρμάρων, ο πόθος της ζωής ολοκόκκινος ανάβει και με κυριαρχεί.

Κάτω από τα σκιάφωτα του δειλινού, πέρ' από τα νερά της Σαλαμίνας, από το χώμα του Κεραμεικού, ανεβαίνουν μεγαλόπρεπες τον Βράχο τον Ιερόν οι αναμνήσεις οι μεγάλες. Έλα. Είνε τα Μεγάλα Παναθήναια της αγάπης μου απόψε.

Έλα να γεμίσουμε τις καρδιές μας, σαν τα ποτήρια τα Παναθηναϊκά από το άδολο κρασί του Ιδανικού και θα λάμψουνε τα μάτια μας από το μεθύσι της ζωής και τα χείλη μας θα γεμίσουνε φιλιά. Κι έλα να ψάλομε μαζί από τον Βράχο τούτον την ωμορφιά του Απόλλωνα και τον κισσό του Διονύσου και το μέτωπο το ευρύ της Αθηνάς και την αιώνια νηότη της Ήβης και τα κόκκινα χείλη της Αφροδίτης τα αιωνίως φιλούμενα και αιωνίως διψασμένα.

Ας μεθύσουμε από το ατέλειωτο χαμόγελο του ουρανού μας κι από τις ερωτικές ενώσεις των χρωμάτων της γης μας, από τα άσματα των αηδονιών του Κολωνού κι από το μέλι του Υμηττού μας – το ξανθό ωσάν αχτίνες ήλιου πηγμένες.

Έλα. – Σαν τους αθανάτους Θεούς απάνω στη ζωφόρο, να ξαπλωθούμε κι εμείς απάνω στα

μάρμαρα εδώ, στη Σαλαμίνα απέναντι που βγαίνει μέσα από τη θάλασσα ωσάν πελώριο τρόπαιο και μας χαμογελά... Ας ανοιχτούνε σαν κάλυκες ρόδων και σαν δοχεία αρωμάτων κι ωσάν χείλη προσευχόμενα οι καρδιές μας και ας ευχαριστήσουν τους μεγάλους θεούς γιατί έπλασαν τη ζωή τόσο ώμορφη και τα χείλη Σου τόσο κόκκινα και την αγάπη μου τόσο μεγάλη.

Ας αρχίσουνε τον χορό και τα τραγούδια και τη λειτουργία του Καλού, οι μεγάλοι ιερείς και οι ιέρειές του, ο Σωκράτης και ο Αλκιβιάδης, ο Φειδίας και η Διοτίμα, ο Περικλής και η Ασπασία. Και ο λαός ο Εκλεχτός των θεών –όλοι οι Αθηναίοι κι όλες οι Ατθίδες– ας ψάλλουν εύθυμοι όλοι μαζί την φαιδράν επωδόν των Ιερέων. Και όλα τα λουλούδια ας ανοιχτούν τριγύρω και όλη η αρμονία και το μουρμουρητό της θάλασσας ας ανεβεί ίσα μ' εδώ απάνω και όλη η ηρεμία κι η χαρά του Ολύμπου η ξενητεμένη ας γυρίσει πάλιν εδώ και ας χυθή κάτω από τα κιονόκρανα του Παρθενώνα και από τις εσθήτες των Καρυατίδων και ας περιπλεχτή στα μέλη τα τορνευτά των Ατθίδων και στο μέτωπο των ανδρών – η μεγάλη, η άγια, Ανατριχίλα της αγάπης.

11 του Μάη

Ω το ακίνητο σώμα Σου χυμένο στα λευκά σεντόνια και τ' απλωτά μαλλιά Σου απάνω στο

προσκεφάλι και τα χλωμά Σου χείλη που κάτι θέλαν να πουν
και δεν μπορούσαν!

15 του Μάη

Όλες οι ίνες του κορμιού μου φιλούσαν κι αγαπούσαν
μέσα μου. Κι όταν στα βάθη του κρεββατιού εκεί που μας
χαμογελούσε κάποιος θεός, Σ' έσφιξα μ' όλο τον θρίαμβο των
πόθων μου κι εδέθηκα μαζί Σου, σφιχτά σφιχτά κι άκουσα τα
βλέφαρά Σου να σπαρταρούν και ν' αγωνιούν κάτω από τα
χείλη μου, ένοιωσα πως συνέλαβα την αιωνία Χίμαιρα, πως
σπαρταρούσε μέσα στην αγκαλιά μου αιχμάλωτη η ευτυχία
και η αιωνιότητα των μεγάλων φρικιάσεων.

Σ' εκύτταξα κ' ήσουν χλωμή και ώμορφη και μυστηριώ-
δης. Κι εγονάτισα μπροστά Σου εκεί, στα βάθη του κρεββατιού
κι έσμιξα τα χέρια μου απάνω στην κούραση και στη χλω-
μάδα του κορμιού Σου, ω Ιέρεια της Ηδονής και της Αγάπης
και ω Δημιουργός των στιγμιαίων Αιωνιοτήτων!

Κι ένοιωσα πως κάποιο μυστήριο ετελείτο μέσα Σου. Μια
αίγλη χυνότανε από τα κλειστά Σου μάτια κι ένας φωσφορι-
σμός έγλυφε κι εχάδευε τα μεριά Σου. Και είπα: Ω Ιέρεια των
Πόθων και των Λιποθυμιών, Συ μόνη μπορείς να παρηγορή-
σεις και να θανατώσεις την ψυχή μου.

«Δύο μαστοί Σου ως δύο νεβροί δίδυμοι δορ-
κάδος οί νεμόμενοι έν κρίνοις έως οϋ διαπνεύση

ήμέρα καὶ κινηθῶσιν αἱ σκιαί... τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ Σου, ἀδελφή μου νύμφη; τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ Σου ἀπὸ οἴνου, καὶ ὄσμη ἱματίων Σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα; κηρίον ἀποστάζουσι χεῖλη Σου, νύμφη μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν Σου, καὶ ὄσμη ἱματίων Σου ὡς ὄσμη Λιβάνου. κῆπος κεκλεισμένος, ἀδελφή μου νύμφη, κῆπος κεκλεισμένος, πηγὴ ἐσφραγισμένη. ἀποστολαί Σου παράδεισος ροῶν μετὰ καρποῦ ἀκροδρύων, κύπροι μετὰ νάρδων, νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κιννάμωμον μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου, σμύρνα ἀλώθ μετὰ πάντων πρώτων μύρων... Ἐξεγέρθητι, βορρᾶ, καὶ ἔρχου, νότε, διάπνευσον κῆπὸν μου, καὶ ρευσάτωσαν ἀρώματά μου· καταβήτω ἀδελφιδός μου εἰς κῆπον αὐτοῦ καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρύων αὐτοῦ».

3 Ιουνίου

Ἔχω πυρετό. Ὑποφέρω. Εἰδώ, εἰδώ στα στήθια. Νοιώθω μια φλόγα νὰ τρέχει καὶ νὰ χοχλάζει στις φλέβες μου. Μου φαίνεται πως ἀν ανοίξω μιαν ἀρτηρία μου κι ἀφίσω νὰ τρέξει λίγο αἷμα, θὰ ησυχάσω.

4 Ιουνίου

Λουλούδια θέλω νὰ πλέξω στα μαλλιά μου. Καὶ ρόδα καὶ μήλα κι ἀρώματα νὰ σωριάσω γύρω μου. Καὶ νὰ ξαπλώσω ἀπάνω των ὅλη μου τὴν ἀγάπη.

Ένας κισσός ολοπράσινος ακολασταίνει μέσα μου και πλέκεται γύρω, τριγύρω στον νου μου, και κάποιον κόσμο ζητά ν' αγκαλιάσει. Κάποια άνθιση μυστική ρόδων και μενεξέδων τελείται μέσα μου και τα μπουμπούκια ακούω να σκουν και τα μάτια των κλάδων ν' ανοίγουν και τα πουλιά να κελαηδούν, να κελαηδούν...

Κάποιο μυστήριο τελείται μέσα μου. Και κάποια Λειτουργία. Σκύβω κι ακούω στα στήθη μου ύμνους και προσευχές και ξεπεταρίσματα φτερών π' ανοίγουν και καρδιοχτύπια που σαν ήχοι εξωτικής καμπάνας καλούν τις σκέψεις μου στη λειτουργία.

Νοιώθω κατεβαίνει μέσα μου ένας Θεός. Πνεύμα δημιουργίας φυσάει απάν' από τις σκέψεις μου κι ένας δάκτυλος που στάζει φως εγγίζει το μέτωπό μου. Ένας Ραφαήλ κι ένας Πραξιτέλης λειτουργούν μέσα μου. Κι ακούω το πινέλο απαλό και παντοδύναμο να σέρνεται στην καρδιά μου και νοιώθω ν' απλώνονται απάνω της και να ζωντανεύουν οι μεγάλες ζωγραφίες. Παναγίες με το γλυκό χαμόγελο και τ' άφθαστα κάλλη. Αγγελούδια π' ακουμπούν το ξανθό κεφάλι απάνω στα χεράκια των και κυττάζουν με μάτια λουλουδιών τους ουρανούς και σωπαίνουν.

Κάποια σμίλη μυστική νοιώθω λαξεύει μέσα μου κι ένα χέρι θαυματουργό ανεβοκατεβαίνει και θεοποιεί όγκους μαρμάρων πίσω από το μέτωπό μου. Και οπτασίες θεών μαρμαρένιες